

Květy letošní mrazivé zimy

Přátelství úvaha

Co je přátelství? Co je opravdové přátelství a jak ho rozeznat od klamu? Na to není jasná odpověď, protože každé přátelství je odlišné. Vlastně asi nemůžete najít na světě stejné přátelství jako je to vaše. Každé je originál. Kamarádství je pocit či pouto, který mají mezi sebou dva lidi. Kamarád je vlastně člověk, na kterého se můžete spolehnout, nebo vám pomůže, ale taky to může být člověk, kterého znáte třeba z dětství nebo jste s ním prožili několik hezkých zážitků. Je docela tenká hranice mezi tím, jestli je to kamarád nebo jen člověk, se kterým se bavíte. Třeba já mám ve třídě kamarádku, která se mnou i přestoupila a naprosto ve všem si pomáháme. Ve třídě mám ještě pár kamarádů, ale když se všichni ve třídě bavíme, nemůžu o všech říct, že to jsou mí kamarádi. Podle mě si tuto hranici musí každý člověk určit sám. Nejlepší přátelství je úplně jiné, než to normální kamarádství. Podle mě nejlepšího přítele můžete mít jen jednoho a upřímně nechápu lidi, kteří říkají, že mají třeba pět nejlepších přátel, nebo i víc. Tihle lidé to buď říkají, aby náhodou dotyčnou osobu neurazili, nebo si nemůžou vybrat nebo ještě nejlepšího kamaráda nenašli. Pravda je, že asi všichni lidi říkají „kamarád“ o člověku, se kterým se jen bavíte, ale nechtějí, aby to nějak druhého urazilo. Proto jim spíš řekneme, že je to kamarád. Já mám svojí nejlepší kamarádku, se kterou už se bavím od malička, a

Kdybych si mohl vybrat, kde chci žít...

Kdybych si mohl vybrat, kde chci žít, tak si nejspíš nevyberu nic. Proč si vybrat místo, kde chce člověk žít, když nejlepší místo je tam, kde jste se narodili.

Hazlov mám rád, protože jsem se tam narodil. Sice nepatřím mezi ostatní kluky, a to proto, že nejdu na hřiště (protože vím, že na hřišti nikdo nebude, navíc neumím hrát fotbal a sport mi nejde), a hlavně nikdo nejde ani do parku. Všichni sedí doma, nebo jsou někde pryč anebo se poflakuje po vesnici a kupují si energetické nápoje, kafe a jiné nezdravé věci (nepočítám brambůrky, protože je jím taky!).

Ale stejně je v Hazlově dobře díky lesům, loukám a polím.

Ladislav Sudek

máme spolu tisíce nezapomenutelných zážitků. Známe se 14 let a za tu dobu jsme se ani jednou nepohádaly.

Nejlepší kamarád je člověk, se kterým jste prožili mnoho krásných chvílí, máte stejnou řeč, vzájemně se chápete, máte přibližně rádi stejné věci a hlavně si naprosto věříte. Tak moc, že mu můžete svěřit své tajemství a on (ona) vám.

Někdo to má tak, že jen jeden z nich považuje toho druhého za nejlepšího kamaráda, ale ten druhý ho považuje jenom za kamaráda. I toto může být přátelství, ale podle mě právě to nejlepší přátelství je takové, které je oboustranné. S nejlepším kamarádem se vůbec nemusíte vidět denně na to, aby to bylo opravdové přátelství. Se svojí kamarádkou se skoro nevidám, vidíme se jeden víkend v měsíci, protože ona bydlí jinde a nechodíme spolu ani do školy. I přesto, že se vidíme tak málo, tak chvíle nebo ten den kdy jsme spolu, je takový rozjasněný. Nevím, jestli to nebude znít divně, ale já jí pokládám nejen za naprosto skvělou kamarádku, ale i za takového „psychologa“, protože jí jediné se svěřím se vším i s tím, co mě trápí a co ani nemůžu říct mamce, a ona mě pochopí. Tím nemyslím, že mi mamka nerozumí, ale ona spoustu věcí vidí s nadhledem, ale moje kamarádka mě právě chápe tak, jak bych potřebovala. Přátelství je, ale i dost zrádné, protože za přátelství se může schovávat člověk, který vás jen chce oklamat. Ale jak to zjistit? Toto je jedna z nejtěžších otázek, protože poznat se to dá velmi těžko. *Dokončení na str. 2*

Přátelství

Dokončení ze str. 1

Poznáte to až časem a často se ten člověk nachytá sám. Na to není jiná odpověď, po tom sice budete zklamaní, ale vždy přijde nové přátelství nebo je dost kamarádů okolo vás.

Vlastně asi každé přátelství jednou končí, právě třeba tím čase nebo si prostě jen přestanete rozumět, ale vždy nové začíná, ale právě ten nejlepší kamarád vám podle mě zůstane napořád jako mě.

Kateřina Stárková

Bílé stopy v zimní krajině... No, nemůže i v tom být kousek štěstí?

Jak jsem prožil vánoce

Jaké byly vánoce a co jsi všechno dostal? To jsou nejtypičtější otázky. Dárků jsem dostal celkem dost, ale nejvíc si asi vážím peněz. Rodiče mi kupují dárky, které jsou na nic. Nikdy jsem neřekl rodičům, že ten dárek je na nic, protože by to dopadlo špatně. Proto si raději přeju peníze, protože bych si za to mohl koupit všechno co bych si přál.

Po zimních prázdninách jsem si ani nechtěl vyčistit zuby. Je to tak velké utrpení vstávat, vyčistit si zuby a taky si dát snídání. Ale když jsem zjistil, že škola je až za dva dny, tak jsem hned zpátky uleh do postele. Vzbudil jsem se a byl už oběd. Moc jsem se nenajedl a říkám si: Co bych teď mohl dělat.“ Přemýšlel jsem asi půl hodiny, než mě něco napadlo. Víte, co to bylo? Dívat se na televizi.

Když začal Štědrý den a jako u každé večere jsme měli řízek. Pak přišel Silvestr, kdy jsem málem ohluchnul kvůli rachejtlím. Každý říká, aby to byl nejlepší rok, ale to je každý přece každý rok, a tenhle rok je pro mě normální jako každý jiný.

Honza N.

Zážitek od moře

Byli jsme u moře na pláži, byla tam spousta slunečníků, popíjeli jsme koktejly a jedli výbornou pistáciovou zmrzlinu. Táta zkusil surfovat, ale najednou se v dálce objevila ploutev, zřejmě žraločí. Blížila se k nám. Žralok vyskočil z vody, našťastí to nebyl žralok, ale delfín.

Další den jsme měli jít do ZOO pozorovat žraloky, ale já jsem nechtěla, tenhle zážitek mi docela stačil.

Eliška S.

Krátké úvahy o tom, co je:

ŠTĚSTÍ

Co je štěstí? Štěstí není. Je to jen více příjemných pocitů dohromady. Ale světlo je jen převlečená tma. Každý kdo umí být opravdu šťastný někdy zažil něco velmi nešťastného. Štěstí je úleva od všeho špatného. Nemusí skrývat nic tak zvláštního. Když se neděje nic strašného, nazýváme to štěstím. Ale takzvané „štěstí“ vždy pomine. Nikdo není šťastný celý život. Řekl bych že ani půl života člověk nepřežije s úsměvem na tváři. Štěstí jsou chvíle, kdy se usmíváme. Opravdu usmíváme. Sundáme masku, a ukážeme že jsme šťastní. Kolikrát jste tohle udělali vy?

Já se přiznám, že ani jednou. Nikdy jsem nedosáhl pocitu tak velkého štěstí, abych se mohl usmát bez jakékoli masky. Můj život není šťastný. Moje štěstí jsou malé dírký v černém papíře...

SkiFi

Ten pocit...

Pocit štěstí? Nenechte se vysmát! To už jsem párkrát zažila. Ptal se mě, proč pláču. Nerozuměl tomu, ale já věděla proč. Ten pocit, když mi zprudka buší srdce, chce se mi nadšeně křičet a skákat, pustit si nahlas oblíbenou hudbu, válet se v posteli a objímat deku...bože teď musím vypadat jako idiot hopsající po pokoji, mezitím co muzika otřásá bytem, tančíc s peřinou. Jediné, na co se ale při tomto pocitu zmužu, je si sednout doprostřed místnosti a plakat čumějíc do zdi. Protože vím, že to nebude navždy. Protože vím, že to brzy skončí. Protože vím, že když jsem úplně maximálně šťastná, nebude trvat dlouho a budu úplně maximálně nešťastná. Ten pád je totiž z tak velké výšky, že si zákonitě musím zlámat všechny kosti. Už neumím být tak moc šťastná, protože nemám ráda dlouhé pády.

Člověk musí být se štěstím opatrný, aby mohl být opravdu šťastný.

Šárka R

A ještě na téma: Štěstí

Že prý jsou všichni šťastní
Tak svíčku zhasni
A vyprávěj mi
Jak na téhle zemi
Správně se to cítí.

Některé abstraktní pojmy se velmi těžko vysvětlují, protože je prožíváme velmi intenzivně a jejich popis může být problematický. Mnohem těžší je ale definovat něco, co jsme nezažili nebo si nejsme jistí, že to, co jsme zažili, by se opravdu dalo označit tím konkrétním pojmem, v našem pří-

padě jde o „štěstí“.

Tak vlastně, ptám se,
Tebe, drahý, zase
Zda ten pocit znáš,
Zda příklad mi dáš,
Kdy cítit bych to měla.

Jak si lidé mohou být tak jistí, že pro jejich dočasný emoční stav je vhodné právě toto označení? Vždyť nikdo nevíme, jak „štěstí“ cítí ostatní. Můžeme tedy definovat naše pocity jediným slovem, když si pod ním náš posluchač může představit naprosto odlišný pocit? Jestli chceme být správně pochopeni, měli bychom naše pocity popisovat více do hloubky. Jenže doba je uspěchaná a většinou nikdo nemá nejmenší důvod nás poslouchat. Jednoslovný název pro celou skupinu různých emocí je proto nejspíš na místě.

Co znamená pojem „štěstí“?
Co je „štěstí“ vlastně za pojem?
Nic dobrého to nevěstí,
Mám takový dojem
Ale prý bez pocitů člověk je strojem...

Byl by život lepší, kdybychom necítili štěstí?
Nebo kdybychom necítili nic? Takoví lidé existují, nemusí to být hned vrazi, jen protože nemají svědomí a neznají vinu. S diagnózou „psychopat“ se člověk většinou narodí a i když normální člověk by se mohl bát života bez emocí, tihle lidé se mají nejlépe. Na nikom jim nezáleží, nikdy nepláčou, protože je nic netrápí, mají život, o jakém se nikomu z nás ani nesnilo.

A tak nakonec
Došla jsem k tomu přec
I když mým oborem není věda,
Tohle mi nedá,
Že štěstí není NIC

Štěstí je slovo. Slovo, které má význam. Význam, který je bezvýznamný. Jako mnoho a mnoho dalších slov, která musela vymyslet jediné ženské, protože chlapa by nikdy takové hlouposti nemohly napadnout. Mezi další taková slova patří například „láska“. Vlastně je to jen chemická reakce mezi dvěma lidmi, žádné duševní propojení. Něco hlubšího si dokážou vsugerovat jen ženy, aby jim jejich posedlost protějškem nepřipadala tak animální. A „dokonalý muž“? Další hloupost. Takový člověk, teda muž, neexistuje. Každá žena chodí po světě s identikitem a přesným popisem jednotlivých ideálních povahových rysů svého vysněného. Najde ho někdy? Ne a čím dřív se s tím smíří, tím lépe pro ni. A štěstí? Jen pocit euforie a dynamických kladných pocitů.

Takže lidi, buďte šťastní...

Šárka Rubášová

O štěstí lze přemítat i nevázně. Když má kočka štěstí ve hře.

ŽIVOT

Život je věc, o které nikdo neví co vlastně znamená. Každý má ale svou teorii. A i když může být podobná ostatním, vždycky bude originální a jen jedna.

Ta moje vypadá, jako jedna velká černá koule a v ní malá bílá kulička. Ta kulička, to je smrt. Neboli osvobození od všeho špatného co nás v životě potkalo. A ta černá koule, to je život. Život jednoho člověka nebo zvířete. Ta kulička se zmenšuje a zmenšuje, až z ní nic nezbyde. Ta prázdná černota má občas na sobě bílé tečky. Každý je má na jiném místě a koule každého člověka má zrovna jinou tloušťku když se objeví. Ty tečky tam zůstanou. Ale když si uvědomíme že je jich poměrně dost, naše koule už není koulí, ale docela malou kuličkou. Jen o trochu větší než je ta malá bílá.

Každá bílá tečka nás dělá šťastnější. Tak se náš život žene za bílou barvou. Pak černá zmizí a zůstane už jen malá bílá kulička. Pak se naposled usmějeme, v hlavě nám projedou krásné vzpomínky a dosáhneme konce své honby za bílou barvou...

Filip S.

ZTROSKOTANEC

Z posledních sil tu vzlykám
Touhy světlo v hlavě mi bliká
Roztříštěná duše, držím püst
Objetí, líbání tvých úst
Snaha změnit nezměnitelné
Kroky touhy nepochopitelné
Odpustit ti neodpustitelné
Tát pod tvou teplou dlaní
Aniž zmatky ve mně jančí
Nakonec tvá ruka se mě straní
Existuje možnost.
Cloumáš se mnou, když nůž po krku mi tančí.

Anna Vondráčková

2017 = Rok ohnivého Kohouta podle čínského horoskopu

Rok **Ohnivého kohouta** začíná podle čínského kalendáře dne **28. ledna roku 2017 a končí 15. února 2018**. Tento rok symbolizuje především vítězství a úspěchy, kterých bude v průběhu roku **dosaženo** díky pílí, trpělivosti a tvrdé práci. **Ohnivý Kohout** přináší klid rodinných a soukromých vazeb, talent, dobrodružství, objevování a překonávání nových výzev. Nadcházející rok ohnivého Kohouta přinese nové pobídky osudu, které budou vyžadovat vtip a praktická řešení. Kohout je rovněž odvážné znamení, takže dovolí lidem v životě více, ale bezpečněji riskovat. V čínské kultuře Kohout reprezentuje rovněž vymítání zlých duchů... Blíže o tom, jak se tento svátek slaví se dočtete z příspěvků našich redaktorek Niki Pham, Lili Bui a Anety Dao.

Lunární rok

Lunární rok se slaví převážně v Asii. Svátek je pohyblivý, takže vždy to vyjde na jiné datum. Letos je rok kohouta. Celkem se střídá 12 zvířat: krysa, býk, tygr, králík, drak, had, kuň, koza, opice, kohout, pes a prase. Když jsem se zeptala mamky, jak tento svátek vznikl, pověděla mi, že celá rodina se vždy sešla po dlouhém roce a trávila čas spolu. Lidé se dohodli, že to budou vždy tři dny na začátku nového roku, aby měli štěstí.

I o Lunárním roce se dodržují různé zvyky. V těch třech dnech se například nesmí vyhazovat smetí. Maminka mi vyprávěla proč. Kdysi dávno žil v Číně bohatý muž. A jako každý boháč měl služku, která se starala o veškeré domácí práce. Jednou, když shodila vázu, dostala velice vynadáno. A protože se začala strašlivě bát, schovala se do smetí. Nikdo nevěděl, že se tam schovává, a tak se stalo, že vyhodili odpadky i se služkou. Tohle se přihodilo zrovna na Lunární rok. Po tom incidentu ztrácel ten muž postupně své bohatství, až skončil úplně na mizině. Co se tedy stalo? Služka byla vyhozena z domu. Sice ne úmyslně, ale vyhozena z domu byla. Od té doby nikdo nechodí ven se smetím a snaží se nic nerozbít po dobu svátku, jinak bude mít smůlu.

Asi už všichni víte, že o tomhle svátku také dostáváme peníze. Už kdysi dávno v Číně každý rok přicházel jakýsi „čert“ do města a odnášel vždy jednoho člověka z domu pryč. Vždy to bylo z těch domů, které měly na dveřích přilepený červený pruh. Vláda po každé nařizovala a rozhodovala, kterého člověka čert odnese. Obyvatelům města se to samozřejmě nelíbilo, a tak se dohodli, že si všichni dají červený pruh na dveře. Když po roce „čert“ znovu přišel, nevěděl, koho má vlastně unést. Pruhy byly úplně všude. Byl zmatený a začal se bát. Obyvatelé ho úspěšně vyhnali nadobro z města a on se už nikdy nevrátil.

Peníze se na památku toho darují v červených obálkách, protože to přináší štěstí. Takže každý, kdo obdrží tu obálku, se vyhne smůle. *Niki Pham*

Tento svátek se slaví v Asii

Je to příchod nového roku podle lunárního kalendáře. Každý rok to vychází na někdy jindy. Několik dní před vlastním svátkem se připravuje 7 druhů jídel. Někteří lidé také celý týden před oslavami nejedí maso.

Mezi typická jídla patří *Bánh chung*, jarní závitky, *xôi gấc*, vařený kohout atd.

Tento rok 2017 je ve znamení kohouta.

V lunárním roce je 12 znamení, což znamená, že to samé znamení se bude opakovat vždy jednou za 12 let. Ve Vietnamu je to nejdůležitější svátek v roce. Tento svátek charakterizují dvě květiny *hoa mai* (květy ochny) a *hoa đào* (květy broskve).

Zvykem je, aby někdo šel koupit sůl a přišel domů po 6. hodině. Ještě předtím, v 5 hodin se celá rodina (bez člověka, který odešel koupit sůl) modlí doma a potom, když se všichni vrátí, dávají se peníze. Přitom si členové rodiny navzájem přejí hodně štěstí a zdraví do nového roku. Po této krátké akci si sedne celá rodina ke stolu a společně jedí večerí.

Některé rodiny po večeri chodí do chrámu se modlit, aby byli po celý zdraví, dařilo se jim v práci, děti místo toho zase prosí, aby se jim dařilo ve škole a aby byly chytré. A poslední věcí, která se v tento svátek dělá, je vyhazování soli a rýže z okna. *Lili Bui*

Jde o pohyblivý svátek

Lunární rok je pohyblivý, ale nejčastěji to vychází na leden nebo únor, letos to vyšlo na 27. ledna, a kdyby to někdo nepochopil, tak je to podobné jako Velikonoce, není stanovený přesný den. Slaví to východní až jihovýchodní Asie (např. Čína, Japonsko, Vietnam...), je to symbol toho, že končí zima a začíná jaro.

Samozřejmě se musí dodržovat zvyky:

1. Uklidíte svůj dům, než svátek začne (musíte vymést smůlu)
2. Během několika prvních dnů svátku neuklízejte (můžete vymést i štěstí)
3. Ozdobte svůj dům (nejobvyklejší je červená barva)
4. Připravte zásobník (je to miska s osmi a více přihrádkami a do každé přihrádky se dávají např. oříšky, arašidy, semínka...)
5. Nabídněte Bohům svojí večeri (každé jídlo, které budete mít během těchto dnů, musíte dát i Bohům)
6. Darujte obálky s penězi
7. Podávejte sváteční pokrmy („sladká rýže“, kachna, kuře, závitky...)
8. Komunikujte s ostatními pozitivně
9. Jděte házet petardy

Ne každá rodina ale tyto zvyky dodržuje.

Každý rok pak má jiné znamení:

1. krysa
povaha: inteligentní, vtipná

Pátek 13.

2. buvol

povaha: mlčenlivý, trpělivý, klidný

3. tygr

povaha: odvážná, troufalá

4. zajíc

povaha: citlivá, intuitivní

5. drak

povaha: velmi živý, sobecký

6. had

povaha: moudrý, mírně sobecký

7. kuň

povaha: má dobrý vkus, mnohostranný

8. koza

povaha: elegantní, umělecky elegantní

9. opice

povaha: obratná, hbitá, bystrá

10. kohout

povaha: dobrosrdečný, hodně agresivní

11. pes

povaha: pracovitý, uzavřený, nedůvěřivý,

12. vepř

povaha: dobromyslný, galantní, ochotný

O půlnoci rodina přeje příbuzným štěstí, zdraví... v Čechách se přeje v šest hodin večer. Lunární rok má i svůj kalendář, ten jsem ale ještě nikdy nepochopila. Po několika týdnech se slaví vždycky menší svátky, věřící chodí do chrámů a modlí se. V těchto dnech se nesmí jíst maso, ale platí to hlavně u dospělých. Zkrátka je lunární rok docela složitý.

Aneta Dao

Čínská astrologie popisuje **Kohouta** jako pružné, věrné, statečné, charismatické a okouzující znamení. Kohouti mají zvláštní nadání a vrozený klid pro řešení i velice složitých problémů a potíží. Jsou také kreativní, umělecky nadaní i vtipní. **Kohout** vstává za svítání, proto bývá často spojován s elementem slunce a začátku nového dne. **Kohout** je ale i marnivý a hrdý. Je si vědom svých schopností, ale někdy je až nevybíravě předvádí před okolím, což může někdy ostatní dráždit. **Ohnivý Kohout** má jednoznačné vůdčí a organizátorské schopnosti, je nesmírně cílevědomý a v práci projevuje nadprůměrnou výkonnost. Díky své přímocnosti a průraznosti většinou dosáhne svých cílů, většinou je však až příliš přímý a nebere ohledy na pocity lidí kolem sebe. Naučí-li se jednat s větším taktem, pak je schopný si splnit i ty nejfantastičtější myslitelné životní sny.

...je normální den jako každý jiný, říkali. Není se čeho bát, říkali. Samozřejmě, můj zážitek z tohoto dne zcela vyvrací tyto rádobý drsňácké žvásty, které nejobávanějšímu datu nepřikládají hlubší význam.

Ve čtvrtek 12. jsem se rozhodla na žádost spolužáků upéct buchtu. Rozhodla jsem se udělat pudinkovou se šlehačkou, posypanou kakaem. Po upečení vypadala výborně, už jsem se těšila, až ji druhý den přinesu do školy a zacpu tak alespoň na chvilku těm mým potvůrkám ze třídy tlamičky.

Měla jsem si ale uvědomit, že v pátek 13. se mi to může vymstít a stalo se. Ráno jsem buchtu naskládala do dvou plastových krabiček. Ne našla jsem k nim ale víčka a tak jsem místo víček obě krabičky vložila do sáčků, každou zvlášť, a dala je na sebe.

Mamka se rozhodla mě kvůli silnému větru a buchtě odvézt do školy autem. Vyšly jsme tedy z domu, já měla na rameni kabelku a v druhé ruce dvě krabičky s buchtou naskládané na sobě.

Vedle nás bylo hodně natěsno zaparkované auto a tak jsem dveře od našeho auta mohla otevřít jen taktak, abych se tam vtěsnila. Nejdřív jsem tedy do škvíry mezi autem a dveřmi od auta na sedačku hodila kabelku, pak jsem si sama sedla. Kabelku jsem měla v tu chvíli za zády na sedačce a potřebovala jsem si ji dát na klín. Odložila jsem tedy krabičky na palubní desku, vyndala kabelku, připoutala se a zabouchla dveře. Otřes, který jsem způsobila zabouchnutím dveří, způsobil, že obě krabičky sjely ze skosené palubní desky na zem a pudinková buchtu vypadala už jen jako pudink s čímsi neidentifikovatelným.

Mamka se tedy ptala, jestli vůbec chci do školy buchtu vzít, když je ve stavu takřka nepoživatelném. Nejdřív jsem měla pocit, že to bude ta nejlepší cesta a docela se mi chtělo buchtu zbavit, ale pak jsem si řekla, že to může být příjemné pobavení nad mojí blbostí, takže zase nic tak neobvyklého.

Když jsem přišla do třídy, už tam byl jeden z mých spolužáků a ptal se po slíbené buchtě. Vyprskla jsem smíchy a přiznala, že je buchtu trochu „mixlá“. Nechápal význam toho slova. Neuměla jsem však jinak popsat tu hmotu ze šlehačky, pudinku a piškotu, co se lepila na sáček a popírala tak zemskou přitažlivost.

„Mixlá? Tobě se srazila?“ ptal se nechápavě.

„Ne, je výborná, vůbec nic jí není, ale dala jsem jí na palubku a ona mi spadla, tak se mixla.“ vysvětlila jsem.

„Tak to ukaž, třeba to nebude zas tak hrozný.“ uklidňoval mě, ale já věděla, že je to horší, než si vůbec dokáže představit. Můj výraz tomu snad docela odpovídal. Jakože „upsss“.

Vyndala jsem tedy tu krabičku, která dopadla „lépe“. Lépe v rámci možností. Lépe, pokud ji porovnáme s tou druhou. Dobře, vůbec nedopadla lépe, byla to změř lepkavého materiálu s materiálem ještě lepkavějším. Když to spolužák uviděl, zatvářil se... ehm, jak to popsat slovy... „Co to ***** je?“

Pátek 13.

Pokračování

Ona je fakt jinak dobrá akorát už není v tom tvaru jako původně no...“ řekla jsem na obhajobu té věci v krabičce. „Ta druhá krabička je na tom hůř.“ dodala jsem. Spolužák s hrůzou v očích opatrně nakouknul do mé tašky, kde spatřil další...došly mi slova pro popis toho, co bylo uvnitř.

„Vždyť to vypadá, jako by to už někdo jedl.“ okomentoval skupenství buchty.

Nakonec jsem tedy našla dva kousky buchty, které to odnesly nejmíň a alespoň trochu to vypadalo, že to kdy si mohlo být něco jako buchtka. Spolužák si tedy jeden kousek vzal a s potutelným smíchem začal jíst. Druhý kousek si zamluvila spolužačka, ale ten spolužák jí ho snědl. Takhle to u nás chodí, právo silnějšiho.

Tím ale drama teprve začalo. Přišla se na mě podívat moje maličká kamarádka z teprve 2. třídy a tak mě napadlo, že bych jí taky mohla buchtu nabídnout. Nejdřív moc nechtěla, zvláště když jsem jí vyprávěla celý příběh a popsala konzistenci původně tuhé stravy. Nakonec ale souhlasila. Dovedla jsem ji tedy k mému stolu a vyhrabala jednu suchou kostku buchty. Sice byla suchá, ale byla to kostka, ne kulička ani flek rozmázlý po stěnách nádoby. Úspěch! K tomu na druhém konci krabičky ležel volně plátek šlehačky s kakaem, který byl nejspíš původně na té kostce. Nebo na jiné, to je jedno. Vzala jsem tedy ten kus šlehačky a položila holčičce na suchou část buchty jako bych dávala salám na veku. Spolužáci (už jich byla plná třída a všichni slyšeli o přespříliš šikmé palubní desce) umírali smíchy. Já taky. A do toho jsem mlela něco o smyslu mého života, když je poslední dobou všechno tak zamotané...nebo zamixované?

Ten „kobereček“ šlehačky zřejmě nebyl z této kostky, neboť tam úplně nepasoval a tak jsem našla ještě jeden kobereček, aby to nejedla suché. Když jsem jí ho podávala, upadl mi z ruky přímo do její kabelky. Umřela jsem smíchy a zoufalstvím. Smála jsem se ze zoufalství, byla jsem zoufalá, že se nemůžu přestat smát. A taky že mám v tašce kobereček šlehačky. A rozmixovanou buchtu. Seděla jsem na zemi a mezi vzlyky a záchvaty smíchu jsem na celou třídu křičela „Já mam v tašce šlehačku. Můj život se totálně podělal, já už nemůžu.“

„Jej, tak to utří ne?“ podala mi kamarádka kapesníky.

„Když já nemůžu. Já vůbec nevím, co mám dělat.“ Nemohla jsem se přestat smát. A směju se i teď. A až si to za rok přečtu, tak se taky budu smát. Ale tisknout to nebudu, stejně bych to zadělala buchtou... Šárka R.

PÁRTY

Budu vám vyprávět snad o mém snad nejhorším dni ze všech. Sice byl pátek a to je vždy ten nejlepší den pro nás školáky, protože začíná víkend, ale pro mě právě ten víkend, který následoval, byl opravdu otřesný. Začalo to ale naprosto báječně. Hned ráno v pátek mi rodiče oznámili, že do neděle odjíždějí za naší babičkou, protože jí je nějak špatně. Chtěl jsem skákat radostí, protože jsem to viděl jako skvělou příležitost udělat párty u mě na vesnici. Což jsem hned ve škole udělal. Všem jsem řekl, ať přijdou a ať s sebou koho chtějí. V pátek večer opravdu přišla spousta lidí, hudba jela naplno a všichni se bavili naprosto perfektně. K půl noci jsme se začali dostávat do nálady, a tak nás napadlo, že si půjdeme všichni zaplavat si rozvodněného potoka za vsí. Byla to sice trochu blbost, ale byla alespoň sranda. Potom jsme se vrátili zpátky na zahradu a tam jsme pokračovali. Ráno jsem se probudil s totální migrénou u nás ve stodole. Šel jsem se podívat ven, jak to vypadá. Byl jsem z toho trochu zaskočený, protože tam byl mnohokrát větší binec, než jsem čekal. Smetí poletovalo ve větru, všude byly nedojedené kusy jídla, prázdné fľašky od pití se kutálely na zemi a po zemi se válely střepy z našeho rozbitého okna. Nic jiného mi nezbyvalo než to všechno uklidit, a tak jsem šel domů pro pytle. Doma jsem našel ještě několik lidí, které jsem musel probudit a chtěl jsem jim zavolat taxíka. Problém byl v tom, že jsem nemohl najít mobil. Byl jsem dost naštvaný, protože jsem ztratil svůj nový mobil, který mi dali rodiče teprve před týdnem. Taxíka jsem jim nakonec zavolal z pevné linky a začal uklízet ten obrovský binec. Ale bylo ještě mnohem hůř, protože mi rodiče přijeli dřív, než měli a zastihli mě přímo, když jsem začal uklízet zahradu. Mamka se nejdřív nevěřícně dívala a než začala řvát tak jsem se jich optal, co tady dělají tak brzo.

„To myslíš vážně! Co to má znamenat!? Se nediv, když nám nezvedáš vůbec mobil a sousedi nám celou noc volají, že od nás jde strašný hluk! Co si to vyváděl!?! To mi teda vysvětlí... a co ten bordel tady všude? A kde máš ten telefon?“ vyšilovala mamka, táta jen mlčky přikyvoval a já v tu chvíli od srdce nenáviděl sousedy.

„Ten mobil nemam...“ zadíval jsem se do země „Co prosím...!!!!“ Zeptala se mě mamka pomalu s nervama v koncích.

„No já jsem ho ztratil...“ a pak jsem dodal „promiň.“

Mamka na mě byla hodně naštvaná a tak odešla do baráku a práskla za sebou dveřmi. Táta, ale naopak se na to usmíval. Přišel ke mně, sice mě trochu pokáral, ale začal mi pomáhat. Smetí bylo po celé vesnici, takže jsme s tátou šli i k potoku. Cestou mi táta vyprávěl, že byl přesně takový, jako já a dostal úplně stejně hrozně vynadáno od svých rodičů. To mě trochu potěšilo, že byl na tom táta stejně jako já.

U potoka jsem našel v trávě u stromu svůj mobil, měl už prasklý displej a nefungoval. Když jsme se vrátili domů, mamka už byla zapálená do uklízení. Byla ještě na mě naštvaná, ale potom mi to odpustila. Sousedům jsem se musel jít omluvit osob-

ně, což bylo opravdu trapné. Přesto to snad ten nejhorší víkend, jaký jsem zažil, ale párty to byla dobrá. :D

Kateřina S.

Město v noci

Příběh o školním výletě

Jednou když byl den velkého školního výletu, tak se děly věci. Hned jak jsem přišel na *školní dvůr*, kde bylo místo srazu, tak jsme si vymysleli soutěž, která se jmenovala *rvačka kluků*. Už jsme nasedli do autobusu a vyjeli, ale hned se to nějak zvrtilo. Neujeli jsme ani 15 metrů od školy a *přes silnici se belhal starý pán o holi*. Řidič autobusu začal troubit, po chvíli to nevydržel, vyběhl ven a křičel na starého pána, ať pohne. Starý pán se naštvál, otočil se a já jsem poznal, že to byl můj děda.

Řidič si znovu sedl za volant, ale jeli jsme asi 30 minut a najednou autobus začal prskat, pšoukat, zastavil se, ale jen na chvíli. Protože se autobus zastavil na kopci, takže jsme jezdili nahoru a zase dolů. Nakonec jsme museli autobus dotlačit k benzínce. Když jsme k ní dorazili, tak jsme měli volno. S paní učitelkou jsme šli do *obchodáku*, ale měli rozbitý vchody, takže jsme se zařadili do lajny pro vstup. Právě jsem byl na řadě já a vedle mě zrovna seděl *umazaný bezdomovec*, který normálně žebral před tím obchodákem, ale kvůli tomu, že se opravoval vstup, žebral tam.

Konečně jsme přijeli na místo určení. Čekala nás HORA VELEHORA!!! Tak jí říká můj kámoš Kudla Vykřičník. Hned jak nám paní učitelka dala další volno, tak jsme si udělali soutěž jménem *divoký sjezd na lyžích z prudkého svahu* (nejspíše to je pravda, když to mám napsané jako vylosovaná slova pro můj příběhna papírku). Na horách jsme strávili tři dny a pak jsme jeli domů. Já jsem sice nastoupil do jiného autobusu, ale to je jiný příběh.

Ladislav Sudek

Výhody a nevýhody mládí a stáří

Říká se, že dětství je nejlepší část života. Myslí si to především senioři. Všichni staří lidé by se do toho dětství chtěli vrátit. Sedí doma v křesle a vzpomínají. Možná až budu stará, tak budu taky vzpomínat, ale teď ne. Přiznávám se, že nerada vzpomínám na dobu, kdy jsem byla malá. Byla jsem nespolečenská, osaměla. Doufám, že svůj názor na dětství ve stáří změním. Doufám.

Nejlepší výhoda **dětství** je nic nedělat. Jenže to se netýká mě. Už teď nic nestíhám. Domácí práce. Luxování, mytí nádobí, věšení mokrého prádla atd. A aby toho nebylo málo, tak k tomu si přidejme domácí úkoly ze školy, testy, referáty, čtenářské deníky aj. Jednoho dne mi to určitě přeroste přes hlavu. V tomhle případě si nedokážu představit svoji budoucnost. Rodina, děti, práce, splátky, nájem, kroužky pro děti. Jen peníze a peníze. To se ani nedá zvládnout. Pokračovat to bude dluhy, vyhozením z práce, a k tomu budete mít úspěšné děti, pro které nebudou stačit peníze na vysokou školu, nezaplacený nájem za byt, rozchod, na ulici...

STACÍ!!!

Tentokrát to zašlo až moc daleko. Moc daleko. Fajn. Takže honem zpátky k tématu. Na dětství se snad nedá nic vyčíst.

„Mladší dospělost.“ Osmnáct. Věk, který nám ukončuje pubertu. Mladší dospělost trvá od osmnácti po nějakých těch pětadvacet. Spousta z nás se vydá jedním směrem ze dvou možných. Jedna skupina půjde rovnou po střední škole pracovat. Zbývající skupina si svoje znalosti o něco víc rozšíří studium vysoké školy. V té zbývající skupince lidí se (zřejmě) se ještě jedna čtvrtina studentů rozhodne vzdělávat se v jiné zemi. Ti, kteří zůstanou, se budou vracet domů, na kolej. Vaši spolužáci budou ty nejlínější osoby na celém světě. Samozřejmě, že každému s kým budete na koleji, budou procházet hlavou ty samé myšlenky. *„To nikdo z vás není schopný umýt to nádobí?, Kdo snědl to moje jídlo, který jsem nechal v ledničce?, Proč pořád ztrácím ponožky?, Cítíte taky ten hrozný zápach?“*

Střední věk. Už hodně z nás si našlo určitě práci. Dokonce i mnozí z nás mají děti. Ať už šikovné či nešikovné, nadané či nenadané. Děti. Nedokážu pochopit, jak vše to ti rodiče mohou stíhat. Vozí je do školy, na kroužky, na doučování, a z dalších různých důvodů. K tomu když ještě mají doma „pubertáky“, tak ještě vyhazují peníze za zbytečnosti.

Stáří. Myslím si, že ve stáří máme více starostí oproti mládí. Určitě si staří lidé každý den pokládají několik otázek najednou. *„Přijede se dnes na mě podívat moje rodina? Co se stane, když se další ráno už neprobudím?“* Pokračuje řada dalších otázek. Ve stáří nás všechno bolí. Od hlavy až po paty. Najdou se také i výhody, ale zrovna žádná mě nenapadá.

Lily Nguyen

TITANIK

Jednoho ledového dne jsem plul na Titaniku. A projížděli jsme kolem ledovce, trochu jsme do něj bouchli bokem, ale zatím se nic moc nestalo. Ale najednou jsme zjistili, že se potápíme. Já jsem v té době byl v nákladním prostoru, abych zkontroloval, že je vše v pořádku. A najednou: POTRÁPÍME SE. Okamžitě jsem běžel na horní palubu. Tam byl hrozný zmatek, lidi utíkali, střílelo se, prostě zmatek. Podařilo se mi proběhnout tím chaosem. A když už jsem byl na hoře otřásla se celá loď. Házelo to se mnou celou místností. Když jsem se vzpamatoval, vyšel jsem na horní palubu lodi a hups. Spadl jsem do vody, omdlel jsem, probudil jsem se po pár dnech v nemocnici. To byl můj příběh. Marek S.

Z vyprávění na téma **DOMOV**

Mé místo potěšení

Domov je moje vyhřátá palanda (samozřejmě růžová) s princeznami. Naše kočička Micinka, se kterou si můžu hrát. Mé místo potěšení po nevydařeném dni. Oáza klidu kdykoliv se mi zlíbí. Má rodina. Místo, kde žiji. Má nálada. Moje oblíbené místo. Má skrýš. Mé útočiště. Prostě místo, kde vládnou já. Růžová, růžová, růžová a bílá. To jsou barvy mého snu (domu).

Vůně klidu, pohodlí a mamincina parfému. Nejčastější zvuky domu. Volá maminka: „Lenko máš už úkoly? Ne? Tak si je běž udělat!!!!“

Volá tatínek: „Uklid'te si pokojík!!!!“

Volá Lenka: „Já chci to, a já chci ono!!!!“

A konečně se ozývá taky Micinka. Od té slyším jenom „MŇAU“

Můj domov (a rodina) je pro mne vše.

Eliška Sloupová

K domovu patří i mazlíčci.

Všude dobře...

Když se řekne slovo domov, tak se mi vybaví rodina, zvířata, pokoj, ložnice a toaleta. Můj domov je zvenku nevymalovaný, široký, a v zimě krásně osvětlený. Zevnitř je vyhřátý, útulný, společenský, a takový menší než vypadá. Nejčastější zvuky: „Škráb, kous, chramst, mamí, tati, Ondro, Naty, Ňufičku, Ňufe, Dupíku, bum bác, řach...“ Nejčastější barvy: 1. oranžová, 2. zelená, dál modrá, bílá, růžová, fialová. **VŠUDE DOBŘE V POSTELI NEJLÍP.** :) *Naty Lešková*

Část vesmíru, kde se cítím v bezpečí

Domov. Má pro každého jiný význam, ale pro mne je to část vesmíru, kde se cítím v bezpečí a v klidu. Domov by měl být každému příjemný a měl by se tam cítit dobře. Domov by měl vonět či nevonět, je to podle osobností, které tam žijí.

Můj domov mně chrání, můžu tam bydlet a dělá ho pro mne domovem to, že tam je moje rodina. Taky že jsou tam věci jako počítač, nabíječka, telka, mobil... Ale spíš je to ta rodina.

Mám svůj domov rád a cítím se v něm lépe, než jinde na světě. Kdybych si ho měl představit, tak je tam teplo, sedím si v dece na gauči, v televizi běží film, cítím vůni páleného dřeva, hraje klidná hudba, piji kakao a jsem v pohodě. Kocour leží vedle mne a všichni jsme v klidu, mám při ruce mobil a je klid.

Každý to má jinak. Někdo to má tak, že to má doma všechno bílé, až skoro umělé, ale já to mám rád jako přírodní: dřevo, krb, a tak podobně, a převládá barva temně hnědá.

V domově se cítím bezpečně a v klidu.

Fanda Opelt

Můj domov je útulný

Můj domov je útulný už od samého pohledu. Měkká postel, televize konzole xbox 360, prostě super. A potom moje fotky, které jsou skoro všude. Prostě všechno je super a i když bydlíme v paneláku, tak je to u nás stejné jako v normálním domě. Domov to je taky moje domácí zvířátko, je to morče Pepa. Furt nějak kvíká, protože se chce mazlit.

Náš domov nějak extra nevoní, ale můj táta, když přijde domů, tak cítím sprej a hodně voní.

Moje mamča skoro pořád sedí u televize a někdy, když je úplně napjatá z kriminálky a neví, jak to dopadne, tak nemluví.

Moje babička je s mámou a velkou dobou spolu stráví v kuchyni.

Můj táta je na počítači a poslouchá hudbu.

Můj děda je celou dobu v ložnici a luští křížovky a občas jde do hospody. *Marek Stolarik*

Můj domov

Moje ochrana
Moje jistota
Můj nový počítač
Má rodina
Můj život....

Můj domov je pro mě vše. Je pravda, že někteří lidé se z domova jednou odstěhují, ale aby mohli žít s tím, koho mají rádi. Ale to potom je zase nový domov.

Na svém domově mám nejraději to, že je tam celá má rodina. Jen tak se neříká: „Všude dobře doma nejlíp“. Můj domov mi dává ochranu, jistotu, bezpečí, místo ke spánku, střechu nad hlavou, a taky místo, kde můžu žít.

Ano, dává mi počítač, hry na počítač a jiné věci, ale ty mi kupují rodiče, takže to nejsou věci, které by mi můj domov dával od začátku. Ale vím, že přesto nejdůležitější věc, kterou mi dává domov, je místo kde můžu s rodinou oslavit Vánoce a jiné svátky.

Hned jak přijdu na zahradu, tak první, kdo mě přivítá, je náš pes (teda, pokud zrovna není zavřený v chodbě).

Když projdu chodbou, tak vejdu do obývacího pokoje, kde na mě naše kočka kulí oči, jako by mě viděla poprvé. Pokud přijdu od babičky, tak slyším, jak máma sedí u televize a táta je u počítače nebo náhodou s zrovna někým mluví na telefonu.

Nejčastější barvy mého domova jsou odstíny hnědé, ale častěji světlé hnědé.

Největší část života prožijeme tam, kde je nám nejlépe, a to je náš domov. *Ladislav Sudek*

Domov je společenství

Domov... Kdo umí definovat toto slovo? Vždyť pro každého domov znamená něco jiného. To, že všichni používám věty typu: „Jdu domů“, „Zapomněl jsem to doma“, „Nejsem doma“ a další podobné, ještě neznámá, že na tom místě, které označujeme jako domov, jsme opravdu „doma“.

Doma jsme totiž tam, kde cítíme nejen bezpečí, ale hlavně štěstí. Pro mě je domov každé místo, kde se cítím být mezi svými. Je jedno, kde jsem. Když mám kolem sebe lidi, kteří jsou ke mně milí, mají stejné zájmy jako já a celkově si s nimi rozumím, jsem doma. Domov není jedno konkrétní místo. Domov je společenství. V okamžiku, kdy přijdete o důležité lidi ve vašem životě, přijďte o domov. Protože kam se hnete, bez nich se necítíte ani v bezpečí, ani šťastní. Necítíte se DOMA.

Možná teď budu znít jako hloupá nevděčnice, protože i když nemám bohatou rodinu a nebydlím v baráčku se zahrádkou, mám všechno... kde spát, co jíst, mám co na sebe, mám i rodinu a přátele... A přes tohle všechno mám pocit, že mi schází ten pravý domov tak, jak ho popisují. To společenství lidí, popřípadě jednoho člověka, který mi bude domovem. Myslím totiž, že to nenajdu u žádného z mých přátel a už vůbec ne u mé rodiny. Možná je to proto, že je znám až moc dlouho a připadá mi naprosto přirozené, že patří do mého života. A možná se jim nechci úplně otvírat, protože jsou to lidé, kteří mě znají od malička. Teď mám na mysli hlavně tu rodinu, ke které bych

paradoxně měla být nejotevřenější. Pořád si mě pamatují jako to křičící miminko v porodnici a nevím, zda by dokázali přijmout, že už nejsem malá holčička, která se stydí kluky pomalu i pozdravit a v obchodě zapomíná čekat na vrácení drobných.

Myslím si, že můj pravý domov bude až v srdci kluka, kterého budu milovat víc než svůj život. Až tehdy se budu cítit v naprostém bezpečí. Jen s ním, jen po jeho boku, jen když mě bude tisknout k sobě. Domovem mi bude jeho srdce. A když mě opustí, stane se ze mě „srdeční bezdomovec“...

Šárka Rubášová

Příběhy, která byly inspirované vylosovanými slovy a hlavně fantazií

Sama sobě detektivem

Jednou v noci mě probudil křik, který přicházel z koupelny, a když jsem se pozorně porozhlédla nemohl mi ujít hrozný detail: pod dveřmi protékala krev a dveře byly zamčené.....

Nevěděla jsem co mám udělat, ale naštěstí jsem dostala nápad. Z detektivních knih vím: co udělá hrdina, když chce na vraha vlítnout nenápadně? Proplazí se ventilační šachtou. A tak jsem taky tak udělala. Vzala jsem si šroubovák a odšroubovala jsem nejdřív kryt. Zalezla jsem tam a začala jsem se plazit. Tak jednoduché to zas nebylo, protože napřed tam byla tma jak v pytli a potom zúžená šachta... Nakonec jsem se ale dostala až do koupelny.

Ovšem najednou jsem vypadla z šachty, rovnou do vany plné krve, ve které se koupala starší sestra. Ječela na mne: „Vypal, to se nemůžu ani v soukromí vykoupat?“

„Ale ty se koupeš v krvi,“ bránila jsem se.

„Houby krev, to je barva ze soli do koupele, ty malá zmatkářko, a pro příště se nedívej na filmy pro velké!“

„Ale co znamenal ten křik“ zeptala jsem se.

„Došla mi voňavka.“

A aby toho nebylo málo, přišli rodiče, vynadali nám a poslali nás spát.

Být detektivem je těžká práce a tak si budu o vyšetřování jenom číst. *Eliška Sloupová*

Kůň a malá holčička

Bylo nebylo, byla jedna malá holčička jménem Sandra, která nosila copy. Jednou se stala Sandře hrozná věc. Když bylo mrazivé sobotní ráno, tak šla vyvenčit na louku nádherného černého koně, který rád klusal po zelené pastvině. Víím, že není normální venčit velkého koně, ale bohužel holčička byla alergická na psy, a tak si místo něj pořídila koně.

Vodila ho pořád venku. Každý, kdo kolem nich prošel, tak radši chodil po silnici, protože kůň zabíral celý chodník.

Sandra se v tu sobotu z venčení vrátila o půlnoci domů a přivázala koně ke stromu. V pondělí, jakmile začala škola, se Sandra bála nechat koně na zahradě, kvůli tomu, že by to mamka viděla a byly by zase problémy, že tam kůň je. Tak si ho raději sebou vzala do školy, ale hned po padesáti metrech potkala spolužáka, který doslova miluje zvířata. Sandra si říkala v duchu pro sebe: „Nééééé, to je zase ten šprt, který se mě bude ptát na koně, a to asi až do konce mého života. Naštěstí si spolužák Sandry a koně nevšimnul. Asi měl jiné starosti.

Kůň měl celkem velký hlad, před školou si hned lehl do trávy, která byla zmrzlá. Nedala se žrát. Sandra se koukla do svého batohu, jestli tam něco má pro koně k jídlu. Vyndala jablko a nechala mu ho před jeho tlamou, aby si ho sám vzal, protože musela rychle pospíchat do třídy.

Když skončila škola a holčička vyšla ven, viděla, že kůň zmizel. Holčička hledala po celém městě, ale nikde po jejím černém koni nebyla ani stopa, nikdo ho neviděl. Sandra se vrátila s pláčem domů a šla hnedka spát. Kůň nebyl ale ani ráno.

Druhý den se mamka ptala Sandry: „Sandro, prosím tě, pročpak pořád brečíš?“

Sandra: „Mami, včera mi zmizel kůň“.

Maminka: „Proč si mi to neřekla dřív, že jsi nechávala na zahradě koně... Mohli jsme to vědět. To by se pak určitě nestalo.“

Maminka byla našťvaná, ale bylo jí taky hrozně líto že Sandře utekl kůň a že už není. Proto jí nakonec řekla: „Neboj se, zítra koupíme nového.“

Sandra bude ale dlouho vzpomínat na svého černého koně.

Honza Nguyen

Hasič zachránil psa

Odvážný hasič vběhl do rodinného domu, který hořel, protože tam slyšel štěkat psa. Prý měl svědomí kvůli tomu, že jednou nedokázal zachránit malé batole. To zůstalo v hořícím domě. Stalo se to před jedním rokem.

Když hasič vběhl dovnitř, plameny byly hrozné, rozpadalo se to tam. Pak najednou viděl psa nahoře na schodech a před ním byl velký hořící trám.

Byla to malá čivava, takže skákala co nejdív do vzduchu, ale nemohla to přeskočit. V tom momentu se pod čivavou propadla podlaha a hasič neváhal a vyběhl schody a skočil za ní dolů.

Když dopadl, čivava k němu přiběhla a radostí štěkala. Hasič ji sebral a pak viděl před sebou dveře. Přiskočil k nim. Ale dveře byly zamčené či zabarikádované spadlými kusy dřeva. Hasič se ohlédl

a viděl, jak se plameny blíží k nim.

Spatřil auto a uvědomil si, že je v garáži a že je tady určitě benzín. Proto vši silou kopal do dveří až je vykopnul a viděl že byly opravdu na druhé straně

zabarikádované dřevem. Rychle vyběhl ven s čivavou v ruce. Před domem stála majitelka teď už bývalého domu a dala mu velkou pusu. *František Opelt*

Bouračka u Prahy

Toto černé auto pravděpodobně vyjelo z cesty a převrátilo se na střechu a zůstalo v příkopu.

Řidič z něho vylezl, a byl naštěstí bez zranění. Policie prokázala, že tento řidič v sobě měl 1 promile alkoholu, a za to mu hrozí 2 roky vězení.

Škody jdou do milionu z důvodů poničení zábrany a také poničení auta z půjčovny, které muž měl vrátit už před rokem. *František Opelt*

Co mi řeklo zrcadlo

Jednoho dne jsem neměl čas se kouknout do zrcadla, protože jsem za chvíli odjížděl do Chorvatska na prázdniny, takže jediný, co můžu říct je... KONEC.

Ale né, to by nebyl dobrý příběh (aspoň si myslím, že je to příběh). No tak jo, pokračuji. Ten samý den, kdy jsem odjel, tak k nám po mém odjezdu přišel soused, pan domácí na takovou tu klasickou prohlídku bytu. Jako první se šel podívat do koupelny. Koukl se přitom do zrcadla a lekli se oba, jak soused/domáci, tak i to zrcadlo.

Zrcadlo se probralo z ohromení jako první a řeklo: „Mankote, co se ti stalo, proč seš celej zelenej?“

Tohle nečekal. Zrcadlo mluví dál: „To je dneska maškar-ní nebo co, že seš oblečený jak vodník?“

Soused, teda domácí (pardon za ten překlik) jde pomalu ke dveřím. Chce zdrhnout.

A zrcadlo si najednou všimne něčeho divného a zakřičí: „A PROČ MÁŠ MEZI PRSTY BLÁNU?“

Domácí na to nic neříká...

Zrcadlo chvíli přemýšlí: „Vy nejste můj majitel. Já už vím, kdo jste... Vy jste pan domácí Dr. Vodník Mráček (poznámka: Vodník je křestní jméno a Mráček je příjmení).

No, a to je konec tohoto příběhu, protože pak nám vzali věci a vyhodili nás kvůli tomu zrcadlu z bytu takže..... Konec.

Ladislav Sudek

Les v zimě....

Úvahy

Je vesmír nekonečný?

Vesmír, nekonečný svět hvězda, planet a galaxií. Každému člověka, kterého se zeptáte, co je to vesmír, napadne jedno slovo: nekonečno. Jak to, že si každý myslí, že vesmír je nekonečný. Kvůli naší neznalosti? Našemu zatím omezenému výzkumu? Odborníci se odjakživa ptali, jestli vesmír je opravdu nekonečný. Já si osobně myslím, že není.

Vesmír, podle mého názoru, je cyklus zrodu a zániku, kde hmoty vznikají z ničeho a v nicotě zanikají. Možná si říkáte: „Jak je to možné, že se z ničeho dá něco vyrobit?“ NIC jsou ve skutečnosti velice malé elementární částice, kterým říkáme hmota a antihmota. Jsou to částice bojující o svoji existenci, a při tom se sami zničí. Někdy ale může hmota vyhrát nad antihmotou. Hmota se s jinými hmotami spojí, a tím vytvoří jiné částice, kupříkladu kvarky. Antihmota má velmi malou šanci zvítězit, protože od začátku Velkého Třesku vyhrávaly hlavně hmoty. I kdyby vyhrála antihmota, jiné částice vytvořené hmotou by ji zničily. Atomy vytvořené hmotou se spojí, a tím by měl vzniknout vodík. Vodík je velmi jednoduchá molekula, která má velmi jednoduchou vazbu. Z vodíku se vytvářejí za pomoci jaderné reakce, hvězdy. V jádrech hvězd vzniká reakcí vodíku helium a helium reaguje na jiné prvky. Poslední slučování prvků skončí u železa. Železo se dál nemůže přeměnit na jiné prvky. Kvůli nedostatku energie hvězda není v rovnováze.

A soused/domácí (což už určitě teď už všichni chápou, takže budu psát jen domácí) jen zíral.

Gravitační síla získá převahu nad radioaktivní silou vytvořenou jadernými reakcemi. Železné jádro hvězdy se zmenší a gravitační silou odstřelí vrstvy prvků, které se ještě nesloučily. Obrovská energetická vlna je odpálena do vesmíru. Výbuch velké energie hvězdy se nazývá „supernova“. Železné jádro hvězdy bude ještě vyzařovat energii několik let. Hvězda, která spotřebovává poslední zbytek své energie, má název Červený Trpaslík. Hmota vyhozená hvězdou je v obrovském mračném prachu. Prach se bude pomalu spojovat. Spojením částic prachu vznikají různá tělesa, jako například: planety, asteroidy, meteority a také nové hvězdy.

Tento proces se pořád opakuje. Z hvězd vznikají soustavy a ze soustav galaxie. Při zániku vzniká něco nového a při vzniku začíná zánik. Nikdo neví, co se může odehrávat ve vesmíru. Většina je zatím neprozkoumána. Bude se vesmír rozpínat do nekonečna nebo někdy skončí? Je vesmír jenom jeden nebo je jeden cyklus děje vzniku a zániku, který náš vesmír zažívá? Proč porušují některé vesmírné jevy fyzikální zákony? To nikdo neví. Mimosvěšťany žijící na jiných planetách, nikdo nemůže prokázat, ale můžeme je odůvodnit jenom výzkumem. Výzkum se musí v budoucnu zlepšit, abychom mohli dokázat, že nejsme jediné žijící (a myslící) organismy v tomhle vesmíru a zda vesmír doopravdy nekonečný je nebo není.

Tom Do

Komu pomáhat a komu zavřít dveře před nosem

Tak teď budu hádat. První slova, která vás napadla byla například ilegální přistěhovalci, uprchlíci nebo také imigranti. To nemusí nutně znamenat hrozbu. Podle toho z jakého státu se lidé stěhují sem k nám a hlavně za jakým účelem. Ne každý člověk je špatný, ale ne každý člověk je dobrý. A co vy? Vám někdo pomohl pokaždé když jste potřebovali? A jestli ano, nechali jste vybuch-

Ale sníh už i v lesích taje a jaro začíná bušit na dveře...

Zamilovaná holka

Zamilovaná holka je šťastná. Při vyučování se nesoustředí na látku, kterou probírají a místo toho si kreslí srdíčka. Když chodí, tak pořád někam a do něčeho vráží. Je totiž mimo. Pořád je na nějaké své planetě, kde třeba sedí se svým milovaným na lavičce. Když očekává nějaký hovor od svého kluka, nespustí mobil z očí. Nemá ani cenu jí oznamovat něco důležitého, protože vás stejně nebude poslouchat. Nejspíš totiž bude zrovna vymýšlet, jak znovu něčím hezkým potěšit svého kluka.

Nikolka N.

Ostrý hřebík

Tiše si hraju na počítači, ale táta mě vyruší.

„Synku už nehraj a pojd' mi pomoci s plotem.

Bolí mě ruka.“

„Už jdu, tati!!!!“

Konečně jsem ten plot opravil. Táta už volal, že se půjde kouknout, jak to vypadá, když vidím vyčnívající ostrý hřebík. Zkusil jsem ho nejdřív vytrhnout z toho plotu. Pořádně jsem zatáhl, vyrval jsem ten hřebík - páni, celej plot se rozpadl. To neéé!!! Naštěstí se táta ještě dívá na televizi a já mám čas ten plot znovu opravit.

Opraveno. Konečně! Táta už jde. Néé, ten hřebík leží na cestě. Rychle ještě musím ten hřebík odhodit do trávy. Táta už je u mne. Říká: „Dobrá práce, synku. Můžeš si odpočinout.? No, konečně si můžu dohrát tu hru.

Honzka N.

Jakýsi divný příběh

Takže můj příběh začíná ve dnech pololetního vysvědčení. Moje *domácí práce* byly *skvěle odvedeny* a já měl na vysvědčení samé jedničky (je to příběh, takže to tak úplně není podle pravdy).

Máma s tátou mi za to slíbili dvě překvapení. O tom prvním jsem měl tušení, že *to bude HrOzIvĚ nEbEz-PeČi* (chci být zajímavý). A taky že bylo. Jeli jsme na hory (poprvé a naposled) a začaly nás tam vítat *dvě mladé hostesky*, které byly sice velice půvabné, ale práce je zcela zjevně moc nebavila, protože na nás koukaly, jako kdyby jedly fištróna. Pardon, mám na mysli citróna, jen jsem se překliknul. Vypadaly obě totiž hrozně kysele.

Když jsme se vypravili do místa našeho ubytování, tak jsem ztuhl strachy. Náš *pokoj* byl naprosto *neuklizený, neútulný*, a k tomu byl nasáklý vodou. Všude plíseň. Po třech dnech pobytu se bratrovi udělalo špatně, takže jsme raději odjeli domů dříve.

Když se brácha uzdravil, tak bylo na čase, abych dostal o rodičů své druhé překvapení. S mamkou a tátou jsme jeli do Šparchu (to píšu schválně, není to žádný Špár, tudíž žádná reklama) a odtud rovnou do *psího útulku*, kde nás přivítala *obětavá a ještě mladá majitelka*. Abych to upřesnil: 1. táta majitelku zná, ale jestli je *obětavá a ještě mladá*, tak to nevím. To sice bylo v zadání, ale zřejmě to pravda nebyla, protože vypadala sešle, našťvaně a k tomu kysele, jako kdyby nás nejradši vyhodila z útulku! Nebo do něj zavřela? Končím... Lád'a S.

DOŠLY RÝMY

Chyběl jsi mi.
Teď už víš,
už mi vůbec nechybíš.
Došly rýmy.

SRDCERYVNÝ PLÁČ

Tohle už není pláč,
To je hysterie,
Slza stéká na polštář
A za ní další,
Ještě než se první vpije.

Ty chladné slzy tečou,
Oči vypláču si pro tebe
Pohledem mě svlečou,
Jen tebe chci teď u sebe
A ty už nejsi se mnou

Šárka Rubášová

VEČEŘE

Nikdo.
Nikdo mi nevěří,
že já byla tvou poslední večeří.

Že tys byl mým nápojem nenávisti i lásky,
že s tebou se cítím jako dítě citů.
Že kvůli tobě mě špiní vrásky
že kvůli tobě jsem nahlédla do své duše krytů,
abych si uvědomila,
co chceš ty.

Vysát mě, zatřást mým tělem.
Ochromit, označit, ale nezabít.
Teď hasíš mou tmou svým světlem
a doufáš, že ještě budu chtít.

Uspáváš mě posledním sonetem
o tom, jak pomáháš obětem,
a doufáš, že bude mým posledním obědem.
ta kapka pod tvým rudým rtem

Vím, proč mě tím vším krmíš
a vím, co toužíš mít.
Já nechci už další chody a dezerty.
Ani dalším být.

Anna Vondráčková

STÁLE MÁŠ NA MĚ VLIV

Mám na krajíčku,
Však před tebou jsem silná.
Ty nemáš právo vidět moje slzy,
Ta představa je mylná.
Tak zhasni svíčku,
Já rozpláču se brzy.

Ty nesmíš mě takhle vidět.
Znáš mě sice od hlavy až k patě,
Však nic není jak dřív.
Říkáš, že není proč se stydět,
Ale koukáš na mě zaujatě.
Kéž bys už na mě neměl vliv.

Šárka Rubášová

